

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Štěpána Výborného a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, sídlem Národní 118/16, Praha 1, proti rozhodnutím žalované ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10.04-000020/25-0002, č. j. 10.04-000021/25-0002, č. j. 10.04-000022/25-0002, č. j. 10.04-000024/25-0002, ze dne 13. 3. 2025, č. j. 10.04-000023/25-0002, č. j. 10.04-000025/25-0002, ze dne 19. 3. 2025, č. j. 10.04-000027/25-0002, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, č. j. 10 A 54/2025-50,

t a k t o :

- I. Žádost žalobkyně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **s e** z účtu Nejvyššího správního soudu **v r a c í** soudní poplatek ve výši 5 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutími označenými v záhlaví tohoto usnesení žalovaná nevyhověla žádostem žalobkyně o určení advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, konkrétně k zastoupení v řízeních před Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem.

[2] Žalobu, již žalobkyně brojila proti rozhodnutím žalované, Městský soud v Praze zamítl v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou.

[3] Proti rozsudku městského soudu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost. Spolu s kasační stížností nedoložila, že je zastoupena advokátem. Soud ji proto usnesením ze dne 28. 1. 2026 (č. l. 10) vyzval k předložení příslušné plné moci ve lhůtě patnácti dnů. Před uplynutím této lhůty stěžovatelka podáním ze dne 17. 2. 2026 požádala

o její prodloužení do doby, než žalovaná rozhodne o její žádosti ze dne 10. 2. 2026 o určení advokáta k zastupování v tomto řízení o kasační stížnosti.

[4] Podle § 40 odst. 5 s. ř. s. platí, že předseda senátu může z vážných omluvitelných důvodů na žádost prodloužit lhůtu určenou soudem k provedení úkonu.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní projednávané věci soud k závěru, že takové důvody pro prodloužení lhůty k předložení plné moci nejsou dány. Nejvyšší správní soud již dříve stěžovatelce podrobně vysvětlil, že v jejích věcech nebude vyčkávat na rozhodnutí žalované o její žádosti o určení advokáta, protože takový postup nepovažuje za efektivní výkon práva na přístup k soudu a soudní ochraně (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2025, č. j. 10 As 110/2025-24). Ani v tomto případě nejsou v žádosti stěžovatelky o určení advokáta, kterou přiložila k žádosti o prodloužení lhůty, uvedena jména dvou advokátů, kteří jí odmítli poskytnout právní službu, přestože si je stěžovatelka vědoma toho, že podle právního názoru žalované – potvrzeného už mnohokrát městským soudem – musejí tuto podmínku podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii splnit i ti, kteří žádají o určení advokáta za úplatu. Nejvyšší správní soud tak má důvod předpokládat, že žalovaná žádost stěžovatelky o určení advokáta pro účely zastupování v tomto kasačním řízení opět zamítne (a stěžovatelka případně opět požádá o další prodloužení lhůty až do rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí žalované; v takové situaci jí soud lhůtu nikdy neprodloužuje). Nejvyššímu správnímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatelka stejné výzvě soudu nevyhoví ani v případě, kdy jí je lhůta prodloužena, přestože určení advokáta ze strany žalované není pro stěžovatelku jedinou možností, jak získat právní zastoupení, neboť není nemajetná ani nepatří například do skupiny zvlášť zranitelných osob. Stěžovatelka vede desítky různých soudních řízení, a zná tak podmínky, za kterých se lze na soudy obracet, protože o nich byla opakovaně poučena.

[6] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovatelce výrokem I tohoto usnesení neprodloužil lhůtu k předložení plné moci udělené advokátovi.

[7] Neprodloužená lhůta dne 17. 2. 2026 marně uplynula, přičemž stěžovatelka do dnešního dne nepředložila plnou moc udělenou advokátovi k jejímu zastupování v řízení před Nejvyšším správním soudem. Povinné zastoupení advokátem, resp. prokázání vlastního vysokoškolského právnického vzdělání je podmínkou, bez jejíhož splnění nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat. Nedostatek zastoupení se stěžovatelce ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Nejvyšší správní soud proto její kasační stížnost výrokem II tohoto usnesení odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 105 odst. 2, § 120 s. ř. s.

[8] O nákladech řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobkyni se opírá o § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Lhůta pro vrácení poplatku plyne z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

pokračování

V Brně dne 25. února 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu